

איך רימו את הדרקון

אגדה יוונית

על פי ג'.ג.וון האהן

היה היה פעם איש ולו שני בנים, אך אלה לא אהבו במיוחד זה את זה, כי הצעיר היה יפה וחכם יותר והבוגר קינא בו מאוד.

ככל שבגרו הבנים הדבר נעשה חמור יותר, עד שפעם, כשעברו שניהם דרך יער, הבכור תפס את הצעיר, קשר אותו לעץ והשאיר אותו שם, בתקווה שאחיו ימות מרעב.

אך אחרי זמן מה עבר שם רועה זקן עם הצאן שלו וכשראה את הבחור קשור לעץ עצר שאל "אמור לי בחורי, מדוע קשרו אותך לעץ?"

"כי גופי היה מכופף" ענה הצעיר "אבל הקשירה יישרה אותי ועכשיו אני ישר לגמרי."

"אם זו שיטה טובה גם הייתי אני רוצה להתיישר כך, כי גבי כפוף מרוב השנים. אולי תעזור לי?"

"ברצון" אמר הצעיר "רק לשחרר את החבלים, אז אקשור אותך חזק, כמה שרק אוכל."

וכך גם נעשה. הרועה הזקן נשאר קשור לעץ והבן הצעיר הלך עם הצאן. מאז הוא עבר בכל המדינה ובתעלולים שונים הצליח לרמות אנשים רבים. אנשים התחילו להתלונן עליו ובסוף שמו הגיע לאוזני המלך וזה ציווה על חייליו לעצור אותו ולהביא לפניו.

כשהצעיר עמד לפני המלך זה אמר "עבור התעלולים שעשית לאנשים רבים במדינה מגיע לך עונש חמור. אבל אני מוכן לסלוח לך אם תצליח לרמות את האויב הגדול שלי, הדרקון שחי שם, על ההר הגבוה. עליך להביא לי את הסוס המעופף השייך לדרקון, אך אם לא תצליח, דינך מוות." "אם זה הכל" אמר הצעיר "עוד מעט הסוס יהיה שלך, מלכי."

הוא יצא מארמון המלך והלך ישר אל ההר, לאורות של הדרקון. שם ראה את הסוס המעופף קשור לעמוד. אך ברגע שהושיט את ידו כדי לשחרר את הקשר, הסוס התחיל לצהול.

הדרקון, שישן בחדר מעל האורווה, התעורר וקרא לסוס "מה קרה, יקר שלי? האם מישהו מכאיב לך?"

הסוס השתתק אבל כשהצעיר ניסה שוב לשחרר אותו התחיל שוב לצהול, והדרקון שוב קרא מלמעלה והרגיע אותו.

אך כשהצעיר ניסה לשחררו בפעם שלישית הסוס צהל חזק ביותר והדרקון התרגז שלא נותנים לו לישון, ירד לאורווה והרביץ לסוס בשוט. כל אותו הזמן הצעיר הסתתר בפינת האורווה בלי שהדרקון הרגיש בו. הדרקון חזר לחדרו ונשכב לישון והצעיר ניסה שוב להתיר את הסוס. אבל עכשיו הסוס למד שעל צהלה מרביצים לו ולא העז להוציא הגה מפחד המכות. הצעיר שחרר את הסוס וכשיצא מהאורווה קפץ על גבו והתעופף, כשהוא קורא "דרקון! דרקון! אם ישאלו אותך איפה הסוס שלך, ספר שהוא אצלי!"

כשהצעיר הביא את הסוס למלך זה אמר "יפה עשית, אבל זה לא מספיק. על מיטה של הדרקון מונחת שמיכה שאליה קשורים עשרות פעמונים

קטנים. תביא לי אותה, ואם לא תצליח, דינך מוות." "זה הכל" אמר הצעיר "זה דבר פשוט." ויצא שוב לביתו של הדרקון.

הפעם הוא עלה על הגג, שם ראה חלון קטן. דרך החלון הוא הוריד חבל עם וו בקצה וניסה להרים את השמיכה מהמיטה של הדרקון. אלא

שהפעמונים התחילו לצלצל והדרקון התעורר. הוא משך חזרה את השמיכה ויחד אתה גם את הצעיר, שנפל דרך החלון.

הדרקון תפס את הצעיר, קשר היטב את ידיו ורגליו ושם אותו ליד תנור במטבח. אז אמר לאישתו "מחר בבוקר, כשאלך לעבודה, תיקחי את הבחור, תבשלי אותו עם הרבה תבלינים ונאכל מרק בשר טוב."

למחרת בבוקר האישה רצתה להכניס את הצעיר ישר לסיר, אבל אז הוא אמר לה "איך זה? את רוצה לבשל אותי עם כל החבלים שבהם אני קשור? איזה טעם יהיה למרק שלכם?"

"אתה צודק" אמרה האישה והתירה את החבלים שבהם הצעיר היה קשור. אבל כשידיו היו כבר

חופשיות הוא תפס אותה בשערות, שיסע את גרונה וזרק לתוך תנור. ואז לקח את השמיכה עם פעמונים והביא למלך.

המלך ישב באולם על כס הזהב כשהצעיר בא ופרס לפניו את השמיכה. "יפה, יפה" אמר המלך "אבל זה עוד לא פיצוי מספיק על הנזק שגרמת לאנשים. עכשיו אני רוצה שתביא את הדרקון עצמו."

"זו בעיה" אמר הצעיר "הדרקון כבר מכיר אותי. תן לי זמן לגדל זקן, פיות ושערות ארוכות, כדי שהדרקון לא ידע מי אני."

המלך הסכים אבל אמר "אתה תעלולן גדול ועלול לברוח לי. לכן תישאר בארמון עד שתגדל זקן מספיק ארוך."

הצעיר הסכים לכך ברצון. סידרו לו חדר מגורים יפה וקיבל גם אוכל בשפע. מדי פעם מותר היה לו גם לשבת לארוחה עם המלך ועם בתו, הנסיכה היפה. עד ששערות והזקן שלו גדלו הספיק הצעיר גם להתיידד עם הנסיכה, שמשעמם היה לה לחיות בארמון עם אבא המלך בלבד.

בסוף שערות ראשו היו ארוכות ופרועות, וגם הזקן

יפה וארוך. אזי הצעיר לבש בגדים מרופטים כמו של קבצן עלוב, והלך לביתו של הדרקון, שם על ההר.

הוא פגש את הדרקון בחצר, מנסר ומסמר קרשים ארוכים.

"אנא, אדוני נכבד" אמר הצעיר "תן לי קצת אוכל. כבר שבוע לא אכלתי. תן לי אפילו פרוסת לחם אחת."

"תכף, תכף" ענה הדרקון "תקבל ארוחה טובה אצלי אבל המתן עוד קצת, כי אני חייב לגמור את הארגז הזה."

"בשביל מה אתה בונה את הארגז" שאל הצעיר. "בשביל נבל אחד, שגנב את הסוס המעופף שלי ואת שמיכת הפעמונים שלי וגם הרג את אישתי. עכשיו הוא גר אצל המלך בארמון ונהנה מכל טוב. אבל אני אצוד אותו, אכניס אותו לארגז הזה ואזרוק לאגם. שיטבע שם."

"הה, אתה מתכוון לצעיר היפה הזה שמתהלך שם כל הימים עם הנסיכה היפה? לא, לא, הארגז הזה יהיה קטן מדי בשבילו. הוא בחור מגודל."

צר, אחר כך קצת יותר רחב. הוא הציץ פנימה, אך בארגז שרר חושך והוא לא ראה כלום. כדי לראות טוב יותר הכניס המלך את ראשו פנימה, אבל אז.. "סנפ!" הדרכון נגס את הראש, בלע אותו עם הכתר והכל, והמלך הרע מת במקום. הצעיר סגר מהר את מכסה הארגז, חיזק אותו שוב היטב במסמרים, הביא לאגם, ושם זרק אותו למים. ובעצמו חזר לארמון, התחתן עם הנסיכה היפה ועוד שנים רבות שלט על המדינה במקום המלך הרע.

"מה פתאום" אמר הדרכון "הוא אפילו קטן ממני, ואני יכול לשבת בארגז זה בנוחיות." "לא יתכן" אמר הצעיר המחופש "אתה לא תיכנס לארגז הזה בשום אופן." "אתה רוצה לראות?" קרא הדרכון, הוא קפץ לתוך הארגז ונשכב בו. אך באותו רגע הצעיר סגר את המכסה והתיישב עליו. "ראית כבר שאני יכול להיכנס" קרא הדרכון מתוך הארגז "תן לי רק לצאת עכשיו." אבל הצעיר התחיל לתקוע מסמרים במכסה הארגז והדרכון נשאר שם בפנים. עכשיו הבחור שלנו הביא את הארגז למלך. "הנה" אמר "הבאתי לך את הדרכון." "אתה צוחק ממני?" אמר המלך "הבאת ארגז ולא שום דרכון. זה עוד תעלול נבזה אחד שלך." "אבל כן, הדרכון שם בפנים. תוכל לראות בעצמך אם תפתח את הארגז. רק תעשה זאת בזהירות, שהדרכון לא יברח." המלך לא האמין לצעיר אבל החליט לבדוק. הוא התחיל לפתוח את הארגז בזהירות, קודם חריץ